

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok!
A twój swjatok
Zradny je!

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa so kóždy łobotu w Smolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

17. njedźela po swjatej Trojizy.

I. Theř. 4, 11—12.

„Gladajće teje čěscze, so byszče s pokojom byli a to swoje činili a se swojimaj rukomaj džěłali, jako my wam smy pschitawali, so byszče čěsknje wobthadželi s tymi, kiž wonkach su, a na niczim nusu njeměli.“

Jako japoschtol Pawoł swojej Theřalonstej wořadže piřasche, noschesche so hišcze s nadžiju, so budže jemu sročžene, pschi čělnym žiwjenju Knjesowu pschichod do-čakacž. Wože myšle běchu hinajsche hač myšle jeho wotrocžka. Po telko lěstotetkach hač do džěnskeho dnja a sčtó wě, kač dołho hišcze, so Knjes pschincž dli. Ale s tamnym woczakowanjom njebu duch stroweje a stróřbeje myšle japoschtolej na žane wašnje pschewobročeny. Posdžišcho w běhu čařow je so to jim wjele štało. Šdnž běchu šebi se šaklepjenjom špytali, lěto a džěń Jesuřoweho šakopschindženja wulicžicž, počachu šwoje kubla pschedawacž a šwoje pola ležo wostajecž a šwoje džěło wopušcžecž, kaž njeby dlěje hódno bylo, šo w počže woblicža prózowacž, dokelž džě je škóncženje nětk blisko. Možno, šo běchu šo mjes Theřalonštimi wořadnymi runje w tajkich myšlach někotři prošnokhodženju pschewobročili. Pschecžiwno temu je japoschtol, wořebje w druhim lišcže, twjerdže šakrocžil s wótrym pomucženjom. Šahodnišcho, ale teho runja možnje a wěšcže, tež w přěnim lišcže s pilnemu, šwěrnemu džěłanju napomina.

Gladaj s pokojom šwojeho wšchědneho džěła jako šwojeje čěscze! To je napominanje, kotrež šebi s jeho šłowom kóždy s wutrobje wšmimny.

Džěło w japoschtolškim čařu na šwěcže wjele njeplacžesche. Wořebni bychu šo jeho šminyli a je šwojim kupjenym škuzobnym pschewostajeli. We woczomaj starých Griřow bě džěło, s kotrymž by čłowjek šebi šwój khlěb šakšlužil, něšcto ponižaze, šcštož šwobodnemu mužej nje-pschisteji. Šdnž ma džěnska kóžde šprawne džěło dobru khlwalbu a lěnjosč s tym šłowam škuscha, kiž šmjerdža, dha mamy šo ewangelijej ša to džakowacž, šo ma psches njón a wot njeho w kóždym nastupanju něřišchi šwět šwoje najlěpsche. Ewangelij wo Šhryřtuřu Jesuřu, kiž je džěłal džěło teho, kotryž bě jeho pšklak, dokelž džěń bě, doniž s nozy šschiza dobyčeske šlowo: „Dokojane je“ njewuklincža, je škuzenje a džěło šako s jeho čěsczi pschinješl.

Šchescžijanej pař je jeho wšchědne džěło šame Wože wustajenje a powołanje. „Bóh jo chze; Bóh je mi pschitawali, šcšto mam činicz; Bóh je mje psches dary, kiž je do mnje plodžil, abo psches wořebite wozenje abo psches štarscheju, šwojeju šastupjerjom na mni, do mojeho džěła pokasal“, tak wón šebi praji a wobhladuje šwoju šemšku škuzbu ša šwjatu Wožu škuzbu, w kotrež ma šo šwěrný wopokasowacž ke khlwalbe jeho mjena a s wužitku šwojich šobucžłowjetom.

Šcštož je tak šmyšleny, tón budže špokojom se šwojim jemu porucženym džěłom. Wšcžitko džěło wšchak njemóže

jene a te šamšne byč. Hdže by wulke burste kublo wo-
stalo, hdy by tam kóžda džowka chynła rjez: „ja chzu
w kuchinje waricz, do hródže njeńdu“! Tak tež dyrbja
w zylým ludu pschisłuschnoscje a nadawki wschelke byč.
Ale hacž masch i rukomaj to šwoje čzinič kaž tamni,
kotrymž Pawoł pišasche, abo i głowu a pierom, hacž
masch na polu w šwjatocznej šamotnosći pluha a bróny
šo pschimacž abo tam, hdžež šo fabrikste wuhenje kurja,
štajnje tón šamy kruch džela nadželač abo kajtažkuliž je
hewaf twoja wěz — kóžde prawe dželo, tež najčzinišče
a najšnadnišče, je runeje čzescje hódne.

Njeprawe dželo wschaf tež je a tajke šchesczijanej
njeje čzescž, ale haniba. Tajke je njeđzelste dželo, i kotrymž
čzłowjeł šwojemu Bohu jeho šwjaty dženi a šebi šamemu
dženi nusneho a lubošneho wotpoczinka k šchodže šwojeje
nješmjertneje dusche kradnje. Tajke je njerosomne dželo,
i kotrymž šo nahrabny čzłowjeł psches šwoje, šnano hižom
i khoroscžu nalemjene mozy napina. Tajke je halle prawje
kóžde nješchistojne dželo, i kotrymž šo čzłowjeł na hluposcže
abo žadoscže šwojich bližšich mēri, šo by i nich šwój
šwój wužitk čzahnył.

W prawym džele pať leži wulke žohnowanje i Boha.
Hdyž čzłowjeł i proščenjom a dowērenjom to šwoje čzini,
potom tež Bóh to šwoje čzini. Šwoju msdu namafa
nješchifrótschenu a i džakowanjom budže wužiwacž šwój
— niž zusy — wschēdny Boži khlēb. To je tamna na-
dobna šamostatnosć, kiž naš debi. Šchesczijan dyrbi
šwojeho Šbóžnika dla pschezo hotowny byč, i bratrowškej
luboscžu druhim pošlužicž a jich podpjeracž, ale, hacž runje
šmy wschitzy w žiwjenju mješ šobu jedyn na drugeho
pošafani, kóždy dyrbi tola na to se wschēmi mozami myšlicž,
šol njeby wot druhich pomozy a podpjeru wotwišny był.
Stanje-li šo i jeho winu, šo do hubjenstwa šapadnje a
šwojim šobucžłowjełam k wobčeznosći padnje, dha wo-
stanje to pschezo jako poroť na nim. To pať njeje jenicžke,
šo prawy dželačacž na ničim nusu nješmēje. Wjele mohło
šo prajicž wo šnutškwonej špokojnosći, kotraž jeho wob-
šboža, wo dobrym šwēdomnju, i kotrymž šwjatof wužiwa,
wo šlódkosći wotpoczinka po pschētratej prózy atd. Šschede
wschēm dopomny šo teho, šo ma prawe dželo wulku
wobarnowazu móž. Š lenjosčžu pschindžesch na wjele
šchódnyh a hlupnyh myšlow, a i tych šašo nastawaju šle,
hrēščne rēcže a šutki. Širach praji: „Próšdnokhodženje
wuczi wjele šeho.“ Duž je njemóžna wěz, šo by našch
njesjełki Wótž špodobanje mēł nad lenimi čzłowštimi džēcžimi!
A kať dyrbjało mjeno šchesczijanow hanjene byč pola tych,
kiž wonkach šu, t. š. pschecžiwnižy našcheje šwjateje wēry,
hdyž njebychu čzi, kotliž maju tamne čzēšne mjeno, tež
šwoju čzescž pyťali w prawym džele!

Duž dajmy tež my šo wot duchowneho wótza a wo-
džerja přēnich šchesczijanow, šwj. Pawoła, napominacž a
wobarnowacž. Šsnano je runje našche dželo wošebje čziche,
šnadne, njenahladne, šo jeho ničto wjele kēžbu nima.
Šchto wo to? Tamnyh bē tež tajke. Nješbu čzi, kiž na
šjawnym, widžanym mēšče šteja, šo jich šutki kóždy widži
a khwali, we wulkim štrasche? Šchto potom, hdyž ša-
pocznu šwoju čzescž pyťacž? Njedyrbi potom wo nich to
šłowo rēčžane byč: „Woni maju šwoju msdu přecž?“

Njewobčezuj šo, hdyž šy niški a mały. Dosčž čzi
budž, šo Wšchewowēdomny praji: „Ša wēm twoje šutki a
twoju próžu a twoju ščžerpliwoscž“.

Jeho woczi hladatej na šwērnnyh. Ničžo šo wjazy
njepyťa na šastojnikach, hacž jeno, šo šu šwērni namaťani.
Wjazy njeje trjeba ani móžno. Duž budž našcha próštwā:
Daj šwēru čzinič mi, šchtož šo mi čzinič šłuscha,
Šchtož mojom' hamta je a žada twoja duscha;
Daj, hdyž tón čzaš tu je, šo škoro čzinju wscho,
A hdyž jo ščžinił šym, šo by šo radžilo.
Šamjen.

W Božim domje.*

Tvoja žyrkej wušwjećena,
Božo, šchew mi wutrobu;
We nej k čzescži twojom' mjena
W kóždy čzaš čzi špēwacž chzu.
Tvoju blisťoscž čziju tudy
Móžnje w šwojej wutrobje,
Štupju-li ja hrēšchnik khdny
Š pokornoscžu psched tebjē.

Šow ja widžu šbože šwoje,
Š kotrymž ty mje wobhnadžesch:
„Ty mój Wótž, ja džēcžo twoje“ —
Takle ty mje lubujesch!
Duž ja štrach a bojoscž nimam,
Šima horjo wutrobu:
Ša šo twojom' tróna pschimam,
Šako džēcžo k nanej du.

Šow ty mje na hona wodžišch
Šwojom' ewangelija,
Do dusche mi manna plodžišch,
Šo šym polny khwalenja.
Šschetož junu šłowo Bože,
Hdyž šo mój bēh dokōncži,
Š Šhrysta hnadu wēčžne šbože
Mojej duschi wotewri!

F.

Sakasane.

Jedyn hromadžer ša škut šchesczijanskeje šmilnosče se šwojej
buschtwizu a šwojej listu i domu do domu, škhód horje, škhód dele
šhodžesche. Wón bē šary muž, a jeho štrowoscž nješdasche šo naj-
šwlnišcha byč — hdžež bēchu kēže i wjazy pošhodami, wón teho
dla šwojeho šyna i listu horje poškla a psched durjemi čzafajzy
štejo wosta. Tak wobaj tež k wyšotemu, nahladnemu twarjenju
pschindžeschtaj, kotrehož wolna bēchu i drohotnymi šawiščfami ša-
powišchane a na kotrehož bēlyh marmorownych škhodach tołšte pišane
wupšchestrēwy ležachu.

„Šowle wēšče wjele bohattyh ludži bydli!“ šyn džesche, „daj
mi po škhodach horje hieč a wotpoczni na šawzy psched durjemi.“
Šan do teho šwoli. Šo krotkim šo mlodženz wrócži. „Ničžo —
žyle ničžo“, wón šrudnje rjekny, na bēke šopjeno w šwojej lišče
pošafujo.

„Daj dobre byč, mój šyno“, nan šnapšchecžiw, „šow naj-
šterje ničžo dawacž nješmēdža, to drje je jim šakasane.“

Šso špodžiwajzy šyn na njeho pošladny. „Šchto šmē tym
bohattyh ludžom to šakasacž?“

„Tón kješ, kotremuž woni šłuža! Woni šmēdža
jeno na jeho šłóš pošłuchacž, jeno šłyschecž, šchtož jich šamšna
powolnosč, jich hordoba a mammon praji — woni šu wobžarowacž,

* Budže šo reformazhijki šwjedžen w jěnym šerbškim Božim domje špēwacž.

jo dowolnosť nimaju, ja knjese Jesuša a jeho skutk něščto woprować!““

F.

Sdwórliwosć.

So mała sdwórliwosć druhdy wulke myto žněje, je ras jedyn železniki sarjadnik w Awstriskej šhonil. Tónkamy widžesche, fak jenemu staremu knjesej pschi fastupje do koupeja klobuk i ruki wupadže a ho po železnicy brjoh dele kulesche. Hnydom wón sa nim bježesche, klobuk sběže a jón se sdwórliwymy słowami temu knjesej poda. Sačo wón posdžischo sa teho billetom hladasche, ho tón i nim do rěče da a sa jeho mjenom a hnydlisčezom woprascha.

Wjazore njedžele posdžischo, po tym so bě na zlyki pschypadł dospołnje sabyl, tón sarjadnik jedyn džen pjenježny list se kłědowazym wobšahom dosta: „Pschypódla kłěduje mała džadnivosć sa mi wopofasanu službu. Budžich-li ja 18. janženeho měšaza sa hwojim klobukom sam bježecž dyrbjal, budžich čzah skomdžil, dokelž wjazoh spěšchny na nosy njejkym, a budžich tač k wobkhodej, sa mnje jara wažnemu, psche posdže pschischoł, kotrehož sbožowne poradženje mam ho Waschej sdwórliwosći džadowacž.“ Pschypoloženych běsche 500 schěbnatow.

To je druhdy i wužitkom, hny-li sdwórliwy, wošebje napschecžo starym ludžom. Tola tež hjes wuhlada na myto dyrbimy to byčž.

F.

Sserbowka.

Historiska novella wot H. Fidusa. Seberbschčič K. A. Fiedler.

(Pofracžowanje.)

Wo poslednje słowa ho njestarawšchi, Luther k wotewrjenemu woknu pschistupi a dele sawola: „Redžujecže derje! To je Bastard!“ Na to khablasche ho, wot bolosče pschemoženy, k durjam, w kotrychž ho hiščezje ras k Siegmundej wobroczi a i woschčzerjenjom rjekny, do kotrehož ho čželna bolosč měšesche: „Wy drje seže mi džadowny, knjes Bastardo, so hym Waš na pscheczelow, kotřiz Waš delka wozatujaja, kędžbliweho scžinił. Seli-so ho hiščezje chwilku pokomdžicže, Wam tež někotrych horje pšezel!“ S tym wopuščezzi stwu a khablasche ho wotal.

Siegmund rucže durje wot nutška samkny a klucž Maržy poda. Mjecž ležo wostaji, dokelž budžische jeho pschi čželanju, hdžez wobě ruzy trjebasche, sadžewał. Sačo bě hwoju Maržu horzo wofoschal, na wokno skoczi, schtrnf sapšchija a ho po nim do hačosow duba puščezzi. Měšaczł bě runje sešhadžal, a Marža, kiž ho styšna i woknom won pokloni, wuhlada někotre schipy nimo lubeho schwórcžecž, kotrež pak jeho njewobšhodžichu. Sačo bě wón sa małe wokomiki schtom dozpił, chwilku posasta, kaž by pschemyšlicž chžyl, schto ma čžinicž. Delfach pschi schtomje tjo wobronjeni mužojo stejachu, kotřiz jemu jatbu abo hmyercž pschihotowachu, jeli ho semje dótkny. Žadosčizwje k njemu horje šhladowachu, a jedyn wot nich i wótrym hložom sawola: „Pój dele, spionje! Ty nam njemóžesch wucžeknyčž, a dyrbjeli Čže, kaž wrobla, se schipami satšelicž!“

„Wozatnicže jeno wokomik, hym hnydom pola Waš“, Siegmund wotmolwi; a woprawdže ho po dubowym sdónku dele kumasche. Hžom běsche schěčž rukow hotowych, jeho sapšchijecž, jako wón njejabzy fasta, ho na móznu hačosu posbēhny, kotraž nad rěku wišasche, kruch po nej bježesche a i móžnym skotom do žolmow šahadži, kotrež ho schumjo nad nim samknychu. W někotrej šdalenosći wot schtoma ho šašo wunóri, rěku pschepłuma a sbožownje tamny pobrjoh dozpi. Jeho njepschecželjo sešady wostachu a pschekłapjeni na ho hladachu. Žadyn wot nich lóschta njemějesche, ho sa nim puščezicž; pschetož lobrla hupitojo ležachu, a hižom ho wyškofa podoba pokasa, kotraž Wastardej ruku napschecžiwu wupšchestrje a jemu i wody pomhasche. S tschepjetanjom běsche Marža

tymle podawkam pschihladowala. Sačo pak hwojeho lubowaneho wumoženeho widžesche, na hwojej kolenje padže a ho Bohu w horzej modlitwje džadowasche.

XVII.

Lědy bě nasajtra rano kłonzo sešhadžalo, jako knjes Jan Rhocžebuski wšchēch namjedowarjom hwojeho maleho wójška k hēbi skasa. Tež Hanš se Schorjelza, kiž běsche ho wjecžor priedy do Rhocžebusa pschēbił, i někotrymi hwojich hłownikom na hrób pschidžje. Na jeho woblicžu njebě ničžo wjazoh wo jeho prijedawšchej nadutosčzi widžecž; struchle a pofhmurne bēchu jeho hladu.

Tam a hē bu wuradžowane, hacž ma ho wupad wažicž abo nabēh hupitow wozatacz. Mnohota ho sa poslednische rošbudži. „Hdy by Budyški se hwojimi ludžimi hacž hē docžahnyčž mohł“, džesche knjes Jan i Rhocžebusa, „dha by wupad nusny byl; dokelž pak hmy wo jeho dōncže hiščezje w dwēlu, by njemudrje bylo, jeno jenicžkeho i naschich ludži woprowacž, dokelž wšchēch k wobaranju města trjebamy; pschetož hupitojo se schtōrmom wēščezje dolho wjazoh na ho čžadacz dacž njebudža.“

„Wo dōncže Budyškeho móžecže na měščezje powjescž dostacz; wonka čžafa jedyn wot jeho čžeknjenzow“, rjekny Reinhard, kiž bě runje do istwy fastupił.

„Puščezčezje jeho na měščezje nuts!“

Tón čžlowjek bě w srudnym postajenju: jeho drašta běsche tu a tam rošprōta a do čžista womasana, jeho woblicžo wot napinanja, wutkosčezje a hmyertneje hrošy dospołnje wotpiate. Wón ho we istwje rošhladny a spōšna hnydom knjesa hospodarja, pschēd kotrymž wošebity poklon scžini.

„Kajke nješech powjescže wo hwojim knjesu a jeho měščezje?“ ho knjes Jan praschesche, kotryž se swontownosčezje pōšla hižom wotmokwu šhuda.

„Hujene! Knjes Kurt je šajaty, měšto do čžista wotpalene, a jeno małe mužy, žonow a džēczi šbētknych wosta, kiž móža potomnikam powjedacz, schtož widžachu.““

„To hu woprawdže srudne nowiny! Chžyli je naschim ludžom potajicž, bychmy hēbi podarmo prózu čžinili; pschetož tež hjes pōšlow ho ta šla powjescž hāmo psches murje pschēdrēje. Sdžēlcže teho dla, Wy namjedowarjo, hwojim ludžom, schtož seže hlyšcheli, a šahōcže w jich wutrobach i najmješcha wutrobitošč sadwēlowanja, dokelž tola na jich horliwosč nihdy twaricž njemōžemy. Maršhrabja Bjedrich móže sa tydžēn se hwojim wójškom pola naš byčž, a wot hohenzollerniškeho ho wjele dobrehu nadžijam; Wōh daj, so by mojemu dowērjenju dosčž čžinił!“

Nětko šastawka fastupi, pschi čžimž ho małe čžrijōdki tworjachu, w kotrychž ho runje hlyšchane rošpowjedowasche. Sena tajša wobštawasche i Jana Rhocžebuskeho, Reinharda a Hanša se Schorjelza.

„Hdžeha je twōj bratr?“ ho přēšchji woprascha.

„K temu hym k Wam pschistupił, so bych wo jeho njesbožu rošsprawu dač.““

„Wo kajkim njesbožu?“

„Pschypadnje bě jeho wokno wotewrjene wostalo, do kotrehož hačosy wulkeho duba došahaju. Sačo wón wczera wjecžor do hwojeje stwy pschidžje, jeho jedyn hupita, kiž bě do njeje šalēš, tač móžnje duri, so jemu prawe ramjo rošrašy, a njebudže drje wón teho dla dlējšchi čžaf žaneho mjecža nošycž mōž.““

„To hu scžēhi jeho lohkomyšlnoščezje a pschiwucženeje njerody! Schtoha i njeho budže, dyrbjeli k čželanju nusowani byčž?“

„Mi žel čžini, Wam, knjes Hanšo, wosjewicž dyrbjecž, so mējesche tamny hupita wošebitu naležnosč na Waš. Kaž mōj bratr prajesche, chžyšche wón hru, wōndano i Wami šapocžatu, dospołnje dohracz.““

„Sa Waš njerōšymju!“

„Wy mje hnanu rošymicže, hdyž Wam praju, so bě to

Bastard, kotryž Waß pytašče. No — nještóžče so jeno taf jara! Chzemj hižom hladacž, so sažo nuts nješchindže.“ Se schibałym pošmewkom so Reinhard na to wotšali.

Wontach psched městom, na šamotnych lěšnych schčežkach psche- khodžowaschtaj so mjes tym našch Siegmund a jeho pscheczjel Rudolf s Harta, ponórjenaj do šwojeje rošrécže a teho dla dnyš a dnyš pošastawšchi.

„Mój drohi Siegmundo! Twoje nadžije bėchu psche šwažliwe, hacž so by je w lėhwoje šušitow dolho šdžeržecž mohł.“

„Njebudžich wėrił, so budže šrokop pscheczimo šynei krala Wjazškawa takle šymny“, bė Siegmundowa šhmurna wotmołwa.

„Kob pola naš nicžo njeplacži, a budže dolho tracž, prijedy hacž šebi dowėru našcheho roškasowacžela dobudžecž. Wón je najkrucžišchi taborita a wurjadne ludžisnajerštwo wobšedži. Žadny wotomik nad tym njedwėluju so Čže wón pramje roššudža, a je temu taf, dha mašch jeno wólbu, s ludatom bycž, abo so namjedowacž.“

„A šhto dha mėnišch, so je wón na mni pytnył?“

„Njewšmi mi sa što, dnyrbjał-li so Čže s wėrnoscžu nješchi- jonnje dóttnyčž: Se to Twoja limkosč pscheczimo nabožinje — —“

„Mi nabožina na žane waschnje bjesdžakniwa njeje!“

„Mój pscheczelo, šlyšch mje ščerpliwje. Ty drje do Boha wėrišch, ale Ty došč wótrny rošdžěl mjes šušitami a Katholikami nječžinišch; Tebi šu cži jeni nimale runje taf lubi, kaž cži drusy; to na Twojej šobuželniwoscži s powješchenymi Šhorjelčžanami pytnyčch, to mi Twoja luboscž t jenei podjanzh dopočasuje, ke kotre- jež wobrocženju Ty hišchče pošpyt ščžinił nješch.“

Siegmund na někotre wotomiki womjelkny a potom trochu špacženy wotmolwi: „Wšy čžinicže, kaž byšchče jeno s wėru wojo- wali a žanyčch ramjenjow t bitwam njetrjebali.“

„Na žane waschnje; jeno ramjenja bjes wėru pola naš nicžo njeplacža, a ja šebi myšlu, so maju našchi nješcheczjeljo wėcže pschicžinty došč, so psched nimi štrachowacž.“

Siegmund mjelčžecž a lohki wušmėch so psches jehw rjany rót šunt. Šeho pschewodnik jón njepytny a s hłogom wėrneho pscheczělštwoa pokraccžecžecž: „Hižom Twoje elegantne dwórške sa- džerženje dnyrbjesche šrokopej, pychu njelubowazemu, nješpodobne bycž; tola to hižom hrubšchi šchat pocžehnje, budžesč-li dlėje pola naš.“

„Kaf dolho šmėju we Waschim wójštu šlužicž, prijedy hacž móžu nadžiju mėcž, šwoje wumyšly wuwješčž?“

„Wo pošlednišchich njemóže ženje rėcž bycž, jeli pod nimi ša- loženje šerbškeho kraleštwoa, šwoju njewještu jako kralowu na čžole šrošmijšch. Šenicžke, šchtož móžesč wot naš docžakacž, je: po wjazh- lėtnyčch šwėrnnyčch šlužbach sažo-dostacžže Šswojich wobšedženštwoom w Čžesčej a ruka Šswojeje njewješty, jeli je šwólniwa, šwoju wėru špuschčžicž.“

„To wona ženje njescžini, a ju t temu hnutwacž, džeržu pod šwojei dostojnosčž.“

„Dha ju wopušččž, jeli nochžesč do jejneho pada šaplecženy bycž!“

„Mój pscheczelo! šyrotu wopušččžicž, kiž je moja njewješta? Kotrejež wyšoke pocžinki dnyrbja pod rušomaj němsšich šemjanow šahinyčž? Mėnišch, so mohł ja tajki njeskutk wobeńcž? Mėtko daj namaj wo tutej naležnosčži mjelčžecž, hewaf šhubju se šwojimi šubłami a se šwojei njewještu tež pošlednjehw pscheczela na šchėrofej šemi; wo kotrymž so nadžijam, so mi mojej wocži šandželi, hdyž — šnano bóršy — šwój pošledni wudnyčch ščžinju.“

Mjelčžizy šteješchtaj našch pscheczėlej šebi s napscheczža.

„Nicžo, nicžo njeje wjazh wocžakowacž“, Siegmund psched šobu šamórcža; „wboha hólčžta, hdyžeha dnyrbju Čže dowješčž? Šdyž jutije, pschi šchórmje na tu hordu twjerdžišnu, jejne jastwo

rošlamam, potom dnyrbi tole šylne ramjo ju na mojehw dobrehw konja pošbėhnyčž a — s njej wotšal, hdyž so Bohu špodoba!“

Šeho hłowa so na wutrobno nakhili; horjo so tež hišchče na njo šlehnj, so móžesč pod tajkej čžėžu lėdy dnyčacž.

„Šój, Siegmundo, dnyrbimw špėchowacž, so psched pošdnjom lėhwo dozpijemw. Wobpucž, kotryž mamw čžinicž, je wulki, a bród w Šprewi njeje lohko namakacž. Do přėdka, pscheczelo, a šacžėt šwoju šrudobu! Ššnano šmėje naju wopyt pola šrofopa lėpschew ploby, hacž so nadžijamw!“

(Šchichodnje dale.)

Wšhelake s bliska a s daloka.

Š **Budyšchina**, 8. oktobra. Dženka, šchtwórtk, so našymšta hłowna přėdatška konferenca pschi rjanyčch šłoncžnyčch wjedrje, wot 23 duchownnyčch wopytana, wotmė. Šod wustojnym wodženjom jehw nješpóžniwewho wodžerja, t. šararja Wrošaka šrodžišchčžanškeho, so wo wulkej licžbje wėzow, kiž maja sa našch šerbški lud wulku wažnosčž, wuradžowasche. Šnjes pschedšyda najprijódy na wėž šnutsšownehw mišjonštwoa pošasowasche, kiž ma dla šažožomneje šhorownje sa wobohich picžtow runje wošebitu wažnosčž.

Šchtož mišjonštwo mjes pohanami nastupa, dha so pschinoschki sa nowošložene mišjonštwo-šekarške towaštwo, kiž čže wobohich pohanow psches wupóžłanje šchescžijansšich šekarjom šobu hojicž a sa Bože kraleštwo dohycž pytacž, přėni kóčž je štoro wšchėch šerbškich wošadow pschijimowachu. Dale so šjewi, so je so wot Ššerbow sa šwontowne mišjonštwo w bėhu pošlednich 5 lėt psches 53 tyšaz hriwnow škladowalo. We wšhelacich wošadow šu wot- šasanja sa nje byle. W pscherešku bė lėtnje 18 ny. po wošobje woprowane — w někotryčch wjele mjenje, we wšhelacich wjele wjazh; w jenei bėšche to psches 1 hriwnu po parschonje. Mišjon- ški šwjedžen ma pschichodne lėto w šodžiju abo w šorichizach bycž.

Tež so, da-li Wóh, biblišski šwjedžen w šhwacžizach šwjecž. Kaž so dale wo bóle šwontownnyčch, ale niž mjenje wažnyčch dnyščch jednasche, jako wo šdžerženju Špėwneje šadoscž t špėwanju w našchich lubnyčch šerbškich šchulach a Čžitanki t wuwucženju w šerbškim čžitanju, kiž je sa šdžerženje šerbškeje nabožiny a šerbškich Božich šlužbow trėbne, taf tež wo šdžerženju šwjedženja šjoch kralow, wo šawjedženju hary sa džėcžikemšchenja. Wobžarowasche so, so wošady hišchče na dwėmaj pohrjebnyčch rėcžomaj taf twjerdže džerža, hdyž tola woprawdže jena by došahala, runje kaž jena pschi šchčženizy a wėrowanju došaha. Tola šnano so wšhelke žyršwinske pschedšejicžerštwo sa šjednorjenje pschi šhowanjach roššudža.

Šchihłogowasche so tež hodownemu darej sa mišjonarow kaž podpjeranju duchownehw Šchnellera, kotryž čže w šhwalobnym kraju w štaro-šwjecženyčch šazarecžew kručch kraja, kiž so runje poščicžuje, šupicž sa wėž Božehw kraleštwoa.

Šdyž bėchu so hišchče wšhelake dnyški, sa šdžerženje našchew žyršwje wažne, rošpominale, so konferenca s modlitwu t. město- pschedšydy, šararja Domaschki- Budyščžanškeho, wobšamkny.

Boža hnada wotpocžuj na wuradžowanjach konferency t Božej čžesčži a šbožu našchich wošadow!

— Na město šnjeja šararja šyčžerja, kotryž so s Wochos do Šchürke pschėhdyli, je so šnjes duchowny Šchwela s šhocžebusa sa šararja we Wochosach wušwolil. Šollator šnjes šrabja Arnim nad Wuzakowom je tu wólbu wobštrucžil.

— W šandženyčch tydženju je Šchpaniški kral Alfons šakškeho krala šjedricha šugusta w Draždžžanach wopytal.

šorjedženje: W 39. čžišle čžitaj w 1. ryncžu artikla „šchčženiza“: powjedasche (město: přėdowasche).